

Maadt i Betænkningen, at det havde udtalt, at det ønskede ogsaa for sit Vedkommende at møde Landsthinget, at række en Haand ud til, at der kunde ske en Afstemning med Hensyn til Disfenspunkterne, som kunde være fælles for begge Thing, saa kunde jeg med stor Glæde have sluttet mig til dets Opfordring til Regjeringen om af rent praktiske Hensyn at forelægge Finantsloven paany, men jeg har ikke kunnet spare Noget, der særlig kunde tyde paa dette. Skulde noget Saadant bevæge sig hos dem, skulde det kun være mig hjært, om det maatte komme tydeligt og klart frem fra deres Side.

Ordføreren (Lauber): Det er kun en lille Bemærkning, jeg vil gjøre, idet jeg maa forbeholde mig at imødegaa, hvad der er fremkommet fra den ærede sidste Aaler, paa et senere Standpunkt; men jeg finder mig allerede nu forpligtet til at gjøre den Meddelelse, at Udvalget fra den høitærede Udenrigsminister har modtaget en Skrivelse, hvori han forbeholder sig mundtlig at konferere med Udvalget, naar han er restituert efter sin Sygdom. Som Følge deraf tillader jeg mig paa Flertallets Vegne at tage det under Nr. 3 stillede Ændringsforslag tilbage, idet Flertallet paa sin Side da maa forbeholde sig at gjenoptage det til 3die Behandling, desfordet det hertil finder Anledning.

Formanden (Krabbe): Ændringsforslaget under Nr. 3 er saaledes taget tilbage. Maa jeg spørge, om Nogen optager det? (Ophold). Da dette ikke er Tilfældet, er det saaledes bortfaldet.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Efter den af det ærede Udvalgs Flertal gjorte Indstilling vil jo dette Lovforslag faae en noget usædvanlig Behandlingsmaade. Det ærede Udvalgs Flertal har jo nemlig, som det udtrykker sig i Betænkningen, for at tydeliggjøre sin principielle Stilling til Lovforslaget foreslaaet, at over $\frac{3}{4}$ af de i Lovforslaget indeholdte Bevillinger skulle kastes ud en bloc uden nogen nærmere Undersøgelse af hver enkelt Bevilling, men har ved Siden deraf stillet i Udsigt eller bebudet, at endel af disse Bevillinger, der blive udfastede en bloc, skulle optages igjen til 3die Behandling. Men deraf følger jo ogsaa, at Realitetsbehandlingen, som ellers forudsættes at skulle finde Sted ved en Sags 2den Behandling, kun i ringe Maal vil kunne finde Sted nu, men vil i det Væsentlige blive udsat til 3die Behandling heri Salen. Dette er kun en Bemærkning fra min Side, ikke nogen Anke, idet jeg endog har et svagt Haab om, at denne Fyldestgjørelse for Udvalgets Flertal ved Udfastningen en bloc og ved derigjennem at faae tydeliggjort sin principielle Stilling kunde stemme Udvalgets Flertal saa meget mildere til ved 3die Behandling at se

de Bevillinger, der have nogen virkelig Betydning, træde ind igjen i Lovforslaget. Hvad nu denne det ærede Udvalgs Flertals principielle Stilling til Lovforslaget angaar, skal jeg med Hensyn til det One, med Hensyn til — jeg turde vel kalde det — Hovedstandpunktet for Udvalgets Flertal, dette, at det anser det for konstitutionelt urigtigt, at der ikke i denne Samling er forelagt et Finantslovsforslag for indeværende Finantsaar —, ganske i Overensstemmelse med den ærede Ordførers Udtalelse, anse Spørgsmaalet for udebatteret ved Sagens 1ste Behandling. Jeg tror, at det kun vilde være en Tidsspilde, om man vilde komme yderligere ind derpaa. Jeg er overbevist om, at Enhver alligevel vilde beholde sin Opfattelse af, hvorvidt det er konstitutionelt rigtigt eller konstitutionelt urigtigt, at en saadan Forelæggelse ikke har fundet Sted, Naar det ærede Flertal af Udvalget dernæst har gjort gjældende, at det vilde være konstitutionelt rigtigt, om der nu fremkom en Tillægsbevilling for 1880—81, saa er jo dette Spørgsmaal et forholdsvis friskt, idet det dog er godt et halvt Aar siden, at man sidst debatterede det her i Thinget. Jeg har den samme Betragtning af dette Spørgsmaal, som jeg dengang gjorde gjældende, nemlig den, at der ikke er nogen fornuftig Grund til, ikke er nogen fornuftig Mening i at forelægge eller vedtage en Tillægsbevilling for et Finantsaar, som allerede er fuldt afsluttet, og hvis Regnskab allerede er afgivet og er under Statsrevisionens Behandling. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke engang ret forstaa, hvad man skulde gjøre med en saadan Tillægsbevillingslov, naar man fik den. De Bevillinger, der nu, i Februar eller Marts Maaned 1882, bleve givne som Tillægsbevillinger for Finantsaaret 1880—81, vilde det dog ikke være muligt at bringe regnskabsmæssigt ind paa Finantsaaret 1880—81. De vilde jo i Virkeligheden ikke have nogenfomhelst anden Betydning, end at man, forsaavidt de paagjældende Udgifter ere afholdte, gav en Decharge, som forekommer mig at ville komme langt naturligere og rigtigere, naar Regnskabet har passeret Statsrevisionens Undersøgelse og saa forelægges Thinget. Jeg veed meget godt, og det ærede Thing vil maaste ogsaa mindes det fra Forhandlingen forrige Sommer, at der i en Periode, og det en ikke ganske kort Periode af vort konstitutionelle Liv, jevnlig, jeg kunde sige som Regel, blev forelagt og vedtaget Tillægsbevillinger, efterat Finantsaarene vare gaaede tilende. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa at undersøge den Doktrin, i Genhold til hvilken det sandt Sted. Den blev saa iherdig fulgt, at man endog vil finde Tillægsbevillinger vedtagne henved to Aar efter, at de paagjældende Finantsaar vare tilende. Men denne Praxis er jo forlængst opgiven. Det er nu næsten 20 Aar siden, at man sidste Gang havde en Tillægsbevillingslov fremme, efter at det paagjældende Finantsaar var fuldt afsluttet, det vil sige efter